

UITSPRAAK

SGIM 2017-002A I

Van

De Geschilleninstantie Mondzorg ex artikel 3 Reglement Geschilleninstantie Mondzorg d.d. 1 januari 2017, hierna te noemen: het 'Reglement', van Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Inzake

De geschilprocedure van de

A, wonende te B, hierna te noemen 'klager', tegen

zorgaanbieder C, vertegenwoordigd door D en bijgestaan door zijn raadsman, de heer G, hierna te noemen 'verweerder'.

Verweerder is via de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie] aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Verloop van de procedure

1. Op 19 april 2017 ontving de Geschilleninstantie Mondzorg het door klager ingevulde geschilformulier met bijlagen.
2. De Geschilleninstantie Mondzorg berichtte partijen bij brief d.d. 1 mei 2017 dat de voorzitter heeft besloten om het geschil in behandeling te nemen, waarbij het geschil wordt gesplitst in drie zaken die elk afzonderlijk worden behandeld, te weten een zaak tegen verweerder, een zaak tegen tandarts E en een zaak tegen tandarts F, die beiden werkzaam waren in de praktijk van verweerder. Tevens is besloten dat klager voor de behandeling van deze drie zaken eenmaal het griffiegeld verschuldigd is.
3. Het door klager verschuldigde griffiegeld heeft de Geschilleninstantie Mondzorg op 26 april 2017 ontvangen.
4. Verweerder heeft op 31 mei 2017 het verweerschrift ingediend.
5. Partijen zijn bij brief d.d. 30 juni 2017 uitgenodigd van de Geschilleninstantie Mondzorg voor een hoorzitting op 1 september 2017.
6. De hoorzitting heeft op 1 september 2017 plaatsgevonden in Bunnik. Partijen zijn ter zitting verschenen. Verweerder werd daarbij vertegenwoordigd door zijn raadsman.

Het geschil

Klager verwijt verweerder dat hij als eigenaar van praktijk H heeft aangegeven niet verantwoordelijk te zijn voor behandelingen die zijn uitgevoerd door in zijn zorgcentrum werkzame tandartsen E en F. Klager stelt verweerder tevens aansprakelijk voor de geleden financiële schade.

Ter toelichting voert klager aan dat hij, zijn echtgenote en hun minderjarige dochter na het vertrek van tandarts G geconfronteerd werden met verschillende tandartsen binnen de praktijk van verweerder. Klager is niet tevreden over de behandelingen die zijn uitgevoerd naar aanleiding van tandklachten. Verschillende tandartsen hebben behandelingen uitgevoerd waar klager en zijn gezin geen goed gevoel bij hadden. Uit onvrede hierover is klager met zijn gezin naar een andere praktijk overgestapt. Daar bleek veel mis te zijn met de gebitssituatie van de leden van het gezin. Er zijn verschillende uitgebreide foto's genomen en naar aanleiding daarvan is een uitgebreid behandelplan opgesteld.

Volgens klager was het bij hem noodzakelijk dat meerdere vullingen werden vervangen. Ter zitting laat klager naar aanleiding van vragen van de Geschilleninstantie Mondzorg weten dat hij eerst last had van het achterblijven van etensresten. Nadat de vullingen door de nieuwe tandarts vervangen waren, was dit verholpen. Desgevraagd laat klager weten dat het lastig voor hem is te zeggen dat onzorgvuldig is gehandeld door de tandartsen uit het zorgcentrum van verweerder. Hij is geen deskundige op dit gebied.

Ter zake het verwijt van klager dat verweerder als eigenaar van praktijk H heeft aangegeven niet verantwoordelijk te zijn voor behandelingen die zijn uitgevoerd door tandartsen E en F voert klager aan dat hij uit de opgevraagde patiëntenkaart niet kon opmaken wie de behandelend tandarts is geweest. Volgens klager wist verweerder dit kennelijk wel, want hij heeft naar aanleiding van de ingediende klacht hierop gereageerd. In zijn e-mail d.d. 29 september 2016 schrijft verweerder dat *“de tandartsen E en F in dienst zijn geweest op zelfstandige basis. Dit houdt in dat zij verantwoordelijk zijn voor alle uitvoerende verrichtingen. Ik als eigenaar van praktijk H ben niet verantwoordelijk voor hun behandelingen.”* Naar aanleiding van een verzoek van klager heeft praktijk H inzichtelijk gemaakt wie wanneer behandelingen heeft uitgevoerd. Ter zitting spreekt klager nog eens zijn verbazing erover uit dat verweerder als praktijkhouder heeft gesteld niet verantwoordelijk te zijn voor de behandelingen die door bij hem werkzame tandartsen zijn gedaan, maar dat hij bij de afzonderlijke tandartsen moest zijn.

Het verweer

Verweerder voert, zakelijk weergegeven, het navolgende verweer.

Klager is niet ontvankelijk omdat geen van de expliciet benoemde tandheelkundige behandelingen zijn uitgevoerd door verweerder. Zoals door klager is aangegeven zijn de behandelingen uitgevoerd door andere tandartsen, te weten E en F. In het medische klacht- en tuchtrecht geldt als beginsel dat een behandelaar is aan te spreken op zijn eigen gedragingen. De persoonlijke verantwoordelijkheid staat daarin voorop. Nu geen behandeling is verricht door verweerder kan hij daar ook niet op worden aangesproken. Van enige klacht daarover tegen verweerder als praktijkhouder is niet gebleken.

Ten tweede voert verweerder aan dat klager de klacht en aansprakelijkstelling reeds per 8 oktober 2016 heeft ingediend. Gelet op het respecterende overgangsrecht als vervat in de Wkkgz behoort het oude klachtrecht te worden toegepast en dient deze kwestie dus niet door de Geschilleninstantie Mondzorg te worden behandeld. Daarmee komt ook de bevoegdheid tot toekenning van een schadevergoeding niet aan de orde nu dit niet was geregeld onder het oude klachtrecht. Daartoe dient te worden verwezen naar artikel 35 Wkkgz als ook de artikelen 3 lid 5 en artikel 9 sub h van het reglement Geschilleninstantie Mondzorg. Gelet op de datum van indiening van de klacht behoort klager te worden verwezen naar de civiele rechter voor zover hij beoogt een schadevergoeding te verkrijgen.

In de klacht welke rechtstreeks aan verweerder was gezonden werd gesteld dat men was overgestapt naar een andere praktijk, omdat men de wisselingen van de behandelende tandartsen als onprettig heeft ervaren. Dit is niet bij de Geschilleninstantie Mondzorg als klachtonderdeel door klager aangegeven. Voor de volledigheid geeft verweerder hier wel een reactie op.

Deze reden tot vertrek uit de praktijk van verweerder is niet wat klager heeft aangegeven op de machtiging tot overdracht van het medisch dossier aan de nieuwe tandarts. Daarop staat louter dat men een andere praktijk als behandelend tandarts heeft aangenomen vanwege de afstand wonen, werken en school. Het is dan jammer dat klager achteraf met klachten van deze aard komt. Het is voor verweerder niet meer mogelijk hierin iets te kunnen betekenen. Zou klager dit hebben aangegeven gedurende de periode dat men patiënt in de praktijk van verweerder was, had hij hierin een vaste behandelaar kunnen aanwijzen. Achteraf is dit niet meer te doen. Zelfs overigens als het correct zou zijn dat sprake is van ongewenste wisselingen van behandelende tandartsen is het maar de vraag of daardoor enige schade is ontstaan. Derhalve is verweerder van mening dat de hieromtrent geuite klacht dient te worden afgewezen.

Vorst stelt verweerder dat klager een schadevergoeding wenst van € 5.500,-, maar dat daarvoor echter iedere onderbouwing ontbreekt. Derhalve bestaat vooralsnog geen enkel bewijs van het bestaan van enige schade en/of causaliteit met enige tekortkoming in behandeling door een tandarts binnen de praktijk van verweerder. Daarom kan verweerder in zijn geheel niet ingaan op de vordering tot schadevergoeding en dient deze bij gebrek aan bewijs te worden verworpen.

Verweerder laat weten deze kwestie bij zijn beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar te zullen aanmelden. Een standpunt van deze verzekeraar is nog niet bekend. Echter omdat onderbouwing van de gestelde schade ontbreekt komt het verweerder ook voor dat een standpunt door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar nog niet in te nemen is.

Verweerder voert aan dat de aangevallen tandartsen, E en F, binnen de praktijk van verweerder werkzaam waren op basis van een overeenkomst van opdracht. Zij sloten daarbij zelf de behandelovereenkomsten als bedoeld in de Wet op de Geneeskundige Behandel Overeenkomst (WGBO). Derhalve dienen zij voor zover mogelijk te worden aangesproken op hun mogelijke medische falen. Waarbij overigens moge opgemerkt dat dan wel sprake dient te zijn van een zodanig falen dat niet langer kan worden gesproken van redelijk handelende tandartsen. Verweerder heeft bij gebrek aan een deugdelijke onderbouwing van de claim hiertoe niet kunnen concluderen.

Verweerder verzoekt de tegen hem gerichte klachten en vorderingen tot schadevergoedingen voor zover ontvankelijk af te wijzen. Ter zitting laat verweerder weten dat hij een onwerkelijk gevoel bij deze procedure heeft. Hij heeft deze familie niet zelf behandeld. Verweerder vindt het jammer dat het zo gelopen is.

Naar aanleiding van vragen van leden van de Geschilleninstantie Mondzorg over de praktijkvoering verklaart verweerder dat hij sinds 1 maart 2014 eigenaar is van de praktijk. Hij heeft toegang tot de medische dossiers. De vorige tandarts, G, heeft nog tot 1 november 2014 in de praktijk gewerkt. F werkte 16 uur per week voor de duur van enkele weken. E werkt 16 uur per week. Op grond van de model overeenkomst van opdracht die verweerder met E en F is aangegaan, draagt een zzp'er zelf het risico. De beide tandartsen zijn zelf verantwoordelijk voor de behandeling.

E en F hebben beiden een BIG-registratie. Of zij ook ingeschreven staan in het Kwaliteitsregister is verweerder niet bekend. Verweerder verklaart een protocol disfunctioneren te hebben. Er zijn hem geen signalen bekend die duiden op disfunctioneren.

Verweerder is van oordeel dat de klacht niet helder is. Ter zitting wordt geopperd of klager naar aanleiding van het besprokene zijn klacht niet wil intrekken.

Verweerder vindt het jammer dat hij pas achteraf over de klacht van klager hoort.

De beoordeling

Bevoegdheid Geschilleninstantie Mondzorg

De Geschilleninstantie Mondzorg is op grond van artikel 3 Reglement bevoegd om uitspraak te doen over een geschil dat is ingediend tegen een zorgaanbieder die bij de Geschilleninstantie Mondzorg is aangesloten. Zorgaanbieders die aangesloten zijn bij de klachtenregeling van de KNMT, ANT, NVM of ONT zijn tevens aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg en vallen derhalve onder de werkingssfeer van het Reglement (artikel 2 Reglement).

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt vast dat verweerder de klachtenregeling bij de [beroepsorganisatie] heeft afgenomen. Dit houdt tevens in dat verweerder via de [beroepsorganisatie] klachtenregeling is aangesloten bij de Geschilleninstantie Mondzorg. De Geschilleninstantie Mondzorg acht zich dan ook bevoegd om met inachtneming van het bepaalde in het Reglement uitspraak te doen over het geschil.

Ontvankelijkheid

De Geschilleninstantie Mondzorg overweegt dat het geschil betrekking heeft op ongenoegen als bedoeld in artikel 1 van het Reglement. Klager heeft het geschil voorgelegd aan verweerder, maar dit heeft niet tot een oplossing geleid daar verweerder stelde dat hij als eigenaar van het praktijk H niet verantwoordelijk is voor de behandelingen die zijn uitgevoerd door tandartsen E en F. Bemiddeling door de klachtenfunctionaris van de [beroepsorganisatie] tussen de tandartsen E en F enerzijds en klager anderzijds heeft evenmin tot een oplossing geleid. Het griffiegeld is binnen de daarvoor gestelde termijn door klager voldaan.

Verweerder heeft aangevoerd dat klager niet ontvankelijk is omdat verweerder de behandelingen niet zelf heeft uitgevoerd. De behandelingen zijn feitelijk verricht door tandartsen E en F. Deze beide tandartsen zijn zzp'er, aldus verweerder en op grond van de model overeenkomst van opdracht die verweerder met deze tandartsen is aangegaan geldt dat zij zelf verantwoordelijk zijn voor de door hen uitgevoerde behandelingen.

De Geschilleninstantie Mondzorg overweegt dat een tandarts die als zzp'er werkzaam is weliswaar verantwoordelijk is voor het eigen handelen, echter op grond van de Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg (Wkkgz) is een zorgaanbieder altijd jegens de patiënt verantwoordelijk voor de zorgverlening en heeft een patiënt het recht om zich met een klacht en/of schadeclaim tot de zorgaanbieder te wenden. Dit volgt uit artikel 2 Wkkgz en de artikelen 13 e.v. van de Wkkgz. Verweerder valt te kwalificeren als zorgaanbieder in de zin van de Wkkgz (zie definitie, artikel 1 Wkkgz). Voorts kent de WGBO een bepaling over centrale aansprakelijkheid (artikel 7:462 Burgerlijk Wetboek). Dit geeft de patiënt het recht om een schadeclaim terzake het handelen van in een praktijk werkzame zorgverlener(s) met wie een behandelovereenkomst is bij de eindverantwoordelijke van een zorginstelling neer te leggen. De Geschilleninstantie Mondzorg verwerpt het verweer op dit punt.

Ten aanzien van het door verweerder gevoerde verweer dat deze klacht onder het 'oude' klachtrecht gebaseerd op de Wet klachtrecht cliënten zorgsector (Wkcz) moet worden afgedaan, overweegt de Geschilleninstantie Mondzorg dat op basis van artikel 35 lid 2 van de Wkkgz geldt dat de Wkcz van toepassing blijft op klachten ingediend vóór inwerkingtreding van het eerste lid van de Wkkgz (de intrekking van de Wkcz). De Wkkgz is in werking getreden op 1 januari 2016. Dit betekent dat de Wkcz van toepassing is op klachten ingediend vóór dat tijdstip. Op klachten ingediend na 1 januari 2016 is echter de Wkkgz van toepassing, zij het dat een oude bestaande klachtenregeling mag worden gebruikt totdat er een nieuwe klachtenregeling is. Dat regelt het vierde lid van artikel 35 Wkkgz. Nu de klacht bij de [beroepsorganisatie] waarbij verweerder is aangesloten, is ingediend in 2016 en verweerder aangesloten is bij de Geschilleninstantie Mondzorg, is de Geschilleninstantie in die hoedanigheid in beginsel bevoegd om kennis te nemen van de klacht onder het huidige Reglement.

De Geschilleninstantie Mondzorg verklaart klager dan ook ontvankelijk in het geschil.

Inhoudelijke beoordeling

Met betrekking tot de klacht dat verweerder heeft gesteld niet verantwoordelijk te zijn voor behandelingen die zijn uitgevoerd door tandartsen E en F overweegt de Geschilleninstantie Mondzorg dat verweerder valt te kwalificeren als zorgaanbieder in de zin van de Wkkgz. Verweerder is in hoedanigheid van zorgaanbieder verantwoordelijk voor de zorgverlening in zijn praktijk, ook als de zorg feitelijk door tandartsen wordt verleend die werkzaam zijn op basis van een overeenkomst van opdracht. De Geschilleninstantie Mondzorg is van oordeel dat de zienswijze van verweerder op dit punt onjuist is, echter de Geschilleninstantie Mondzorg meent dat klager verweerder niet althans niet voldoende in de gelegenheid heeft gesteld om de klacht te verhelpen. Dit geldt ook voor het verwijt dat klager achteraf maakt over de steeds wisselende behandelaren.

Ten aanzien van de door klager gevorderde financiële compensatie overweegt de Geschilleninstantie Mondzorg dat klager heeft gesteld dat de opvolgend tandarts diverse vullingen bij hem heeft vervangen. Het probleem met het achterblijven van etensresten was hiermee verholpen. Ter zitting heeft klager naar aanleiding van vragen van leden van de Geschilleninstantie Mondzorg laten weten dat het lastig voor hem is te zeggen dat onzorgvuldig is gehandeld daar hij geen deskundige op dit gebied is.

De Geschilleninstantie Mondzorg overweegt voorts dat een schadevergoeding alleen kan worden toegekend als er sprake is geweest van verwijtbaar onzorgvuldig handelen of nalaten.

Klager stelt dat het nodig was om vullingen te vervangen om daarmee het achterblijven van etensresten te verhelpen. De Geschilleninstantie Mondzorg merkt op dat een onvolledig contactpunt niet het gevolg hoeft te zijn van onzorgvuldig handelen of nalaten. Uit de overgelegde röntgenfoto's blijken geen restauraties die defecten tonen of anderszins van onvoldoende kwaliteit zijn. Daarbij ontbreken notities in het door de nieuwe tandarts opgestelde dossier, die de indicatie voor herbehandeling verduidelijken. De Geschilleninstantie Mondzorg is van mening dat klager hiermee onvoldoende onderbouwt dat er sprake is geweest van onzorgvuldig handelen of nalaten door verweerder.

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt vast dat klager geen – begin van – bewijs heeft aangedragen waaruit blijkt dat sprake is geweest van onzorgvuldig handelen of nalaten waarvan verweerder een verwijt te maken valt. Het is de Geschilleninstantie Mondzorg ook anderszins niet gebleken van feiten en/of omstandigheden waaruit kan worden opgemaakt dat sprake is geweest van verwijtbaar onzorgvuldig handelen of nalaten. Bovendien heeft verweerder betwist dat hiervan sprake is geweest. De Geschilleninstantie Mondzorg ziet dan ook geen ruimte voor het toekennen van schadevergoeding.

Uitspraak

De Geschilleninstantie Mondzorg oordeelt dat:

- de klacht ongegrond is;
- het verzoek van klager tot het toekennen van een schadevergoeding wordt afgewezen.

Aldus uitgebracht door:
Geschilleninstantie Mondzorg
1 september 2017